

indvænde imod, at det foreliggende Forslag paalægger det offentlige at sørge for Kystfredningens Overholdelse, hvor den finder Sted; men det er en Mangel, at det ikke gør Skridtet fuldt ud ved tillige at paalægge det offentlige at anordne Kystfredning paa de Kystrækninger, hvor den behøves, men lader det være en privat Sag for de enkelte Kystejere at faa Fredningsforbud nedlagt for deres Kyster. Ved at drage Omhu for at Kysterne fredes, hvor det behøves, opfylder Staten kun en Pligt, der følger af dens Raadighed over Søterritoriet, og kun paa denne Maade kan det ventes, at Alagerne baade fra Kystejernes og Stensifisternes Side virkelig vil blive afhjulpne, idet det tør antages, at Staten vil drage Omhu for paa den ene Side at Kysterne sikres, hvor og for saa vidt det virkelig behøves, og paa den anden Side at der ikke lægges unødvendige Hindringer i Vejen for Stensifistenes, Sand- og Grusgraveres Virksomhed med fra Søterritoriet at optage de Materialer, som der i mange Retninger have Brug for, og som vanskelig kunne staffles andetsteds fra. Tilmed vil en saadan Ordning være i god Konsekvens med, at det betragtes som Statsopgave ved kostbare Høfdeanlæg at beslytte særlig truende Kystrækninger og ved Understøttelse af Digeanlæg at værne de Kyster, der ere særlig udsatte for Oversvømmelser; det er en Modsigelse, at Staten gør dette til en Statsopgave, naar den samtidig tillader en Virksomhed, hvorved andre Kystrækninger lægges blot for Havets Angreb, overladende det til den enkelte Kystejers at værges sig derimod, saa godt han kan.

I Stedet for at fremme det foreliggende Lovforslag videre, maa vi derfor tilraade Landsstinget at opfordre Regeringen til at udarbejde og i næste Rigsdagssamling fremsætte et nyt Lovforslag, hvilende paa den Grundsætning, at Staten som den, der har Raadighed over Søterritoriet, og som den, der i Kraft af denne Raadighed tillader Opdagelse af Sten, Grus, Sand og deslige fra Forstranden, er pligtig til at ordne dette Forhold saaledes, at der, uden at den nævnte Virksomhed indskrænkes mere end nødvendigt, staffles Kystejerne Betyggelse for, at denne

Virksomhed ikke udøves saaledes, at den medfører Fare for eller Skade paa deres Kyster. Det er en Selvfølge, at Staten ikke, saaledes som det er sset ved Lovforslagets § 1, kan lade den Ordning, den maatte skabe, udstrække sig til Strandbredden, der ifølge det ovenfor bemærkede hører med til Kystejendommene. Lige saa lidt som Staten kan paalægge Kystejeren at stærme sin Kyst ved Bolværker, Stenglacis eller deslige, lige saa lidt kan den formene ham iøvrigt at raade over den til hans Ejendom hørende Strandbred, medmindre det maatte befindes, at det almene Vel kræver en Ekspropriation. Statens Raadighed strækker sig kun over Søterritoriet, og det er sælgelig kun med Hensyn til Foretagender paa dette, at den er forpligtet til at sikre Kystejendommene mod Fare og Skade. Til hvilke Organer Undersøgelsen af de forskellige Kystrækninger og Afgørelsen af, hvorvidt og i hvilket Omfang Kystfredning skal finde Sted m. v. rettest bør henlægges, til Landvæsenkommissionerne eller til særlige Strandhyn, maa vi henstille til Regeringens nærmere Overvejelse, idet vi kun skulle fremhæve, at det sikkert vil være nødvendigt, at der tilforordnes disse Myndigheder de fornødne paa dette Omraade sagkyndige Kræfter. Endelig skulle vi endnu bemærke, at det vil være nødvendigt at organisere et virksomt Tilsyn fra det offentlige Side med Overholdelsen af den truende Ordning til Kysternes Fredning. Dette vil formentlig kunne ske uden væsentlig Bekostning ved at give Krydstoldvæsenet og maaste tillige Tjenerkontrollen en noget ændret Ordning, saaledes at de faa Karakteren af et Søpolit med en mere almindelig Virksomhed omfattende ogsaa det Tilsyn, hvorom her er Tale.

I Henhold til det anførte tillade vi os altsaa at indstille, at Landsstinget slutter Behandlingen af det foreliggende Lovforslag med Vedtagelsen af en saalydende

Dagsorden:

Ibet Landsstinget opfordrer Regeringen til, om muligt allerede i næste Rigsdags-